

Matt 7:1-5, 4.e sönd. eft. tref. 090705 konf.högt.

Jesus kom till världen för att visa vem Gud är.

Jesus kom till världen för att genom sitt liv, ord och handlingar ge Gud ett ansikte.

Jesus kom till världen för att visa vad kärlek är. För Gud är kärlek.

Efter denna utmärkta inledning skulle jag kunna Amen.

Och vi skulle kunna fortsätta mot den efterlängtrade och högtidliga konfirmationsakten. Konfirmanderna i sina varma kåpor skulle nog bara bli lättade, mig har dom hört tillräckligt av. Men risken finns att några av er andra skulle döma mig som lat. Ja risken finns att några av er andra, ni som längtar efter en predikan, på hemvägen skulle säga till varandra. -Han gjorde inte sitt jobb, nog verkar han ganska lat. (En dom och en stämpel som jag kanske skulle behöva åtskilliga predikningar för att bli av med.)

Scenariot är väll kanske inte helt osannolikt. Men vad hände. Vi skulle ju inte döma, men vad lätt det skulle kunna bli så. Och att sitta och tycka om andra, -det som är så roligt. Att hitta flisan i andras ögon, det som är så kul. Men tänk om det är så enkelt mina vänner. "Att med det som vi dömer med, ska också vi dömas. Att med det mått som vi mäter med, ska det mätas upp åt oss." Att vi liksom skulle få tillbaka det vi ger. Att det vi säger liksom slår tillbaka på oss själva. Inte bara för att vi i vår iver att tycka och tänka om andra, själva blir

utsatta för andra tyckande och tänkande. (givetvis helt utan grund).

Men kanske också för att det händer något inom oss. Vi förändras, vår syn på andra förändras, de som bär på alla de fel och brister vi hittar. Och bilden på mig själv förändras. Jag som är så lycklig lottad att jag slipper bära på allt detta. Som min gamla husgud Kjell Höglund en gång skaldade. "Du ser flisan i din broders öga, din egen bjälke bekymrar dig föga". Och kanske är bjälken som en slags Pinnocionäsa. Ju mer jag ser hos andra, ju mer jag dömer och fördömer, ju längre växer sig bjälken.

Men ibland får man sig en läxa. Ibland får man sig liksom en snyting i sitt inre. Med risk för upprepning, en del av er har hört det förut. Men för ett antal år sen stod jag i en gatukorsning inne i stan och väntade. Nån meter från mig stod en man och ropade ut att han sålde Situation Stockholm, tidningen som bara säljs av hemlösa. Jag gav väll honom en blick och kunde konstatera att han var varken ren eller helt nykter. Han var ganska påstridig i sitt säljande så jag tog upp 40 kronor för en tidning och gav honom. Och när jag fått min tidning så la han sin ena hand på min axel, tittade mig djupt i ögonen och sa, "Gud välsigne dig". Jag tog några steg innan jag fattade vad jag varit med om. Då vände jag mig om, men kunde inte se honom längre... En skitig hand på min axel... jag fortsatte mycket konfunderad, -jag hade fått mig en läxa, allt är inte som du tror Pär, alla är inte som du tror Pär. Jag hade fått

min läxa, men också en välsignelse. Ibland vill Gud berätta saker, viktiga saker för oss. If God Was one of us.

If God was one of us, sjöng konfirmaderna, Om Gud var en av oss... Kanske i skepnad av en försäljare av Situation Stockholm.

Men, kan man tycka, är det inte lite omänskligt, att kräva att man ska kunna leva utan att döma andra. Är det inte människor som Gandhi, Moder Theresa, eller Dalai Lama som aldrig tycks bära på såna tankar? Jo så är det kanske. Det är kanske mänskligt att döma andra. Men därmed inte sagt att det vare sig är rätt eller bra. Att tycka sig själv vara bättre än andra, för det är ju faktiskt det man gör. Det är ingen bra utgångspunkt i livet. Nej, det är det kanske inte, men ingen av oss är väll ändå mer än människa.

Men här jag vill återvända till min utmärkta inledning, den jag hade innan jag hotade att säga Amen.

Den slutade, "Jesus kom till världen för att visa vad kärlek är. För Gud är kärlek. "

Nej ingen av oss är mer än människa. Och vi kommer nog att fortsätta att döma och baktala varandra så länge det kommer att finnas människor på jorden. Så bristfälliga och rädda är vi. Men tänk hörni, om det kan vara så att det finns befrielse att hämta i kärleken jag nämde förut. Tänk om det i vetskapen om attt vara så underbart älskad finns en befrielse. En befrielse som kan göra att jag inte behöver racka ner på andra för att

kunna bevara mig själv. Liksom en kärlek som varje morgon säger till mig, du är och du är älskad. Tänk om det är så? Tänk att det är så. Som för pojken med guldbyxorna där 10-orna i hans fickor aldrig tog slut. Ja, för alla oss bristfälliga, men som ändå försöker leva våra liv så gott det går. Det finns förlåtelse för. Men komihåg, det finns också befrielse till.

Och jag vill sluta med en gammal soldatbön, en bön som förekommet ett antal gånger på lägret.

Herre

Om jag i dag skulle glömma dig,
Så glöm du inte mig.

Nu säger jag Amen.